

til at understøtte de gamle, idet det ikke regnes de gamle til Skade ved Bestemmelsen af deres Alderdomsunderstøttelse. Saa langt tror jeg vi kunne gaa. Men vi kunne ikke gaa saa vidt, at vi sige til Slægtningene, selv om de ere i en bedre økonomisk Stilling, at de skulle have en Pligt til at tage sig af de gamle. Det vilde være til Skade baade for de gamle og i mange Tilfælde for dem, man paa lagde en saadan Forpligtelse.

Det ærede Medlem omtalte endvidere vort Forslag med Hensyn til Statsbidragets Størrelse og mente, at vi burde blive staaende ved 75 pCt. og ikke gaa ned til 65 pCt. efter 5 Aars Forløb. Jeg skal dertil for det første svare, at jeg principielt ikke har noget imod at blive staaende ved de 75 pCt., aldeles ikke. Jeg betragter Alderdomsunderstøttelsen hovedsagelig som en Statssag i højere Grad end som en kommunal Sag. Naar vi ikke desto mindre have stillet Forslaget, som det foreligger, er det, fordi vi paa dette som paa andre Omraader have villet holde os saa nær som muligt til de bestaaende Forhold og saa lidt som muligt villet indføre noget nyt, uden at det kan anses for i høj Grad nødvendigt. Vi ere gaaet ud fra, som jeg ogsaa har tilladt mig at bemærke, at dette Lovforslag, naar det vedtages, sandsynligvis vil virke saaledes, at der i de første 5 Aar vil komme en meget stærk Tilstrømning til Kommunalbestyrelserne med Ansøgninger om Alderdomsunderstøttelse fra Folk, som nu ere udelukkede fra at kunne faa saadanne Understøttelser, og at det vil bebyrde Kommunerne i meget høj Grad i den første Tid, Loven virker. Men saa antage vi, at det, at en stor Del af dem, der nu ere henviste til Fattigvæsenet, kommer over paa Alderdomsunderstøttelsens Omraade, vil lette Udgifterne til Fattigvæsenet, saa at Kommunen ikke kommer til at lide noget Tab. Viser det sig alligevel, at Fattigudgifterne ikke gaa ned, skal jeg ikke have noget imod at blive staaende ved de 75 pCt.

Jeg skal dernæst gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (K. Kristiansen), der anbefalede de faste Takster. Jeg havde Lejlighed til i Fjor ved første Behandling at udtale mig derom og skal henvise til mine Udtalelser da. Jeg skal her kun sige, at jeg har principielt intet mod de faste Takster, naar de blot blive tilstrækkelige til, at ingen understøttelsesberettiget kommer til at lide Nød; men naar man skal fastsætte faste Takster og tage de økono-

miske Hensyn, som jeg ganske sikkert tror ville blive tagne af Lovgivningsmagten under de foreliggende Forhold, frygter jeg noget for, at Taksterne ville blive saa lave, at hvis de skulde være absolut gældende, vil en Del gamle faa en ganske utilstrækkelig Understøttelse, og det er jo dog ikke Meningen med Lovforslaget, at de gamle skulle udsættes for at faa en ringere Understøttelse end den de kunne faa efter den gældende Lov. Vi have derfor ment at burde aabne Mulighed for Kommunalbestyrelserne til inden for en vis Ramme at kunne skønne over, hvor stor Trangen er, og i Henhold hertil forøge Understøttelsen og saaledes, at trængende ogsaa i en yngre Alder, naar de ere meget svage, arbejdsudygtige eller syge, kunne faa en forholdsvis stor Understøttelse, naar der bevislig er Trang dertil. Principielt har jeg altsaa intet mod de faste Takster, naar blot Understøttelsen bliver tilstrækkelig. Hermed skal jeg endnu en Gang anbefale Sagen til det høje Tings Velvillie.

Bluhme: Jeg skal kun over for det ærede Medlem gøre opmærksom paa, at jeg udtalte ikke, at det særlig skulde paalægges Børnene at sørge for de gamle. Jeg sagde kun, at der vilde være noget forargeligt i, om der stod velhavende Slægtninge, altsaa ogsaa Brødre, Svogre og Søstre, der nægtede at hjælpe den ubemidlede gamle og henviste ham til Kommunen. Det var kun det, jeg mente, at man let ved de faste Takster gav Adgang til, at saadanne Slægtninge kunde fralægge sig det Ansvar, der dog moralsk paahviler dem. Men jeg indrømmede ogsaa, at det kun kan tænkes som Undtagelser, og man laver jo ikke en Lov paa Undtagelser. Med Hensyn til Børnenes Pligt til at forsørge de gamle, antager jeg, det er en Pligt, der bunder i andre Forhold; vi bør ikke blande det ind i Loven, deri er jeg enig med den ærede Forslagsstiller. Jeg antager, at det ogsaa vil være Undtagelsen, at Børn ville nægte at hjælpe, naar de kunne. Af Hensyn til dem kunne vi altsaa godt holde paa de faste Takster. Jeg udtalte kun Ønsket om, at faste Takster ikke vare nødvendige, saaledes at man frit kunde overlade det til Kommunerne, men det er jo muligt, at man af Hensyn til en fornuftig Ordning er nødt til at holde sig til de faste Takster.

N. Andersen: Jeg erkender ligesom tidligere, at Loven af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse trænger haardt til en Revision, for hvert Aar bliver det mere